

Η απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης και οι κανόνες της

Λουκάς Γ. Χαβιαράς, Δικηγόρος στη Δικηγορική Εταιρεία ΚΟΥΣΙΟΣ ΚΟΡΦΙΩΤΗΣ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ (Δ.Ε.Π.Ε).

Abstract

Η διαδικασία που ακολουθείται κατά την εκδίκαση μιας ποινικής υπόθεσης, μετά την ολοκλήρωση της μαρτυρίας από πλευράς του Παραπονούμενου, δίνει το δικαίωμα στην πλευρά του Κατηγορούμενου όπως εισηγηθεί ότι εκ πρώτης όψεως δεν αποδείχθηκε υπόθεση εναντίον του τελευταίου¹. Αφού το Δικαστήριο ακούσει και τις δύο πλευρές, εκδίδει ενδιάμεση απόφαση σύμφωνα με την οποία είτε απαλλάσσει τον Κατηγορούμενο είτε τον καλεί σε απολογία². Πόσο σημαντική είναι αυτή η διαδικασία για την πλευρά της Υπεράσπισης και ποια σημασία έχει πλέον μέσα στην εξέλιξη του Ποινικού Δικαίου στην Κύπρο;

Λέξεις-Κλειδιά

Εκ πρώτης όψεως – απολογία - ποινικό δίκαιο – ακρόαση - ποινική διαδικασία - κατηγορούσα αρχή - βάρος απόδειξης.

I. Προλογικά

Μια ποινική διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου αρχίζει με την καταχώρηση κατηγορητηρίου³. Ο Κατηγορούμενος έχει το δικαίωμα, μεταξύ άλλων, να δηλώσει παραδοχή ή μη παραδοχή, αναλόγως, στις κατηγορίες που του καταλογίζονται⁴. Η επιλογή (παραδοχής συνεπάγεται παρουσίαση των γεγονότων από μέρους της Κατηγορούσας Αρχής και επιβολή ποινής από το Δικαστήριο. Η επιλογή μη παραδοχής, άρνησης δηλαδή των κατηγοριών, οδηγεί σε ακροαματική διαδικασία⁵.

Η Κατηγορούσα Αρχή παρουσιάζει τη μαρτυρία της, η οποία υπόκειται σε αντεξέταση από την Υπεράσπιση. Το βάρος απόδειξης σε ποινικές υποθέσεις εναποτίθεται στους «ώμους» της Κατηγορούσας Αρχής και μάλιστα με συνταγματική επιταγή⁶. Η Κατηγορούσα Αρχή πρέπει να αποδείξει, με αποδεκτή μαρτυρία, την ύπαρξη κάθε συστατικού στοιχείου της κατηγορίας και δεν επιτρέπονται υποθετικές εκδοχές ως προς την ύπαρξη γεγονότων, όσο εύλογες και εάν είναι⁷. Εάν κατά την ολοκλήρωση της υπόθεσης παραμείνει έστω και η παραμικρή αμφιβολία στο μυαλό του Δικαστηρίου για την ενοχή του Κατηγορούμενου, τότε το Δικαστήριο πρέπει να τον αθώωσει⁸. Ο Κατηγορούμενος δεν έχει υποχρέωση να αποδείξει τους ισχυρισμούς του⁹, αρκεί η δημιουργία λογικής αμφιβολίας. Διαφορετικά θα παραβιαζόταν η θεμελιώδης αρχή του τεμνηρίου της αθωότητας, δηλαδή «ουδείς είναι ένοχος μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου»¹⁰.

II. Εφαρμογή των Αρχών

Στην υπόθεση *Αζίνας*¹¹ το Ανώτατο Δικαστήριο, αφού υιοθέτησε την Αγγλική Δικαστική Πρακτική του 1962¹², έθεσε τις παραμέτρους για την ύπαρξη ή μη ύπαρξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης¹³. Στο στάδιο αυτό, είτε εγερθεί το ζήτημα από την Υπεράσπιση είτε όχι, το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει κατά πόσον: (α) εξ αντικειμένου η υπόθεση της κατηγορούσας αρχής δεν στοιχειοθετείται λόγω μη απόδειξης ενός από τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος, ή (β) η μαρτυρία που προσκόμισε η Κατηγορούσα Αρχή είναι τόσο αντινομική ή στερείται πειστικότητας ή είναι εμφανώς αναξιόπιστη σε τέτοιο βαθμό που κανένα λογικό Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασιστεί σε αυτή για να καταδικάσει τον Κατηγορούμενο. Σε κάθε περίπτωση, το κριτήριο είναι καθαρά αντικειμενικό και το

Δικαστήριο στο στάδιο αυτό περιορίζεται σε προκαταρκτική και αντικειμενική, στο βαθμό που είναι αυτό δυνατό, εξέταση της υπόθεσης, έχοντας κατά νου ότι κάθε λογικό Δικαστήριο θα κατέληγε στο ίδιο συμπέρασμα¹⁴.

Το Ανώτατο Δικαστήριο ερμήνευσε τον όρο «εκ πρώτης όψεως» ως ακολούθως:

«Όπως ο όρος "εκ πρώτης όψεως" υποδηλώνει, η κλήση του Κατηγορουμένου σε υπεράσπιση δικαιολογείται μόνο όταν ως θέμα πρώτης όψεως δηλαδή μετά την προκαταρκτική θεώρηση της υπόθεσης, δικαιολογείται η κλήση του Κατηγορουμένου σε υπεράσπιση. Ο όρος "εκ πρώτης όψεως υπόθεση" χρησιμοποιείται σε αντιδιαστολή με την εις βάθος θεώρηση και τελική όψη της υπόθεσης, δηλαδή την απόδειξη της κατηγορίας πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας»¹⁵.

Ένας Κατηγορούμενος πρέπει να καλείται σε απολογία μόνο στην περίπτωση που η μαρτυρία είναι ισχυρή όχι μόνο στην παρουσίασή της αλλά και επί της ουσίας. Κανείς Κατηγορούμενος δεν θα κληθεί, και ούτε πρέπει, να καλύψει τα κενά της υπόθεσης της Κατηγορούσας Αρχής. Στην υπόθεση *Κουννίδη*¹⁶ λέχθηκε ότι:

«Το ορθό κριτήριο σε τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι να αποδειχθεί η ενοχή ενός Κατηγορούμενου εις το στάδιο που κλείνει η υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής, αλλά κατά πόσο σε περίπτωση που ο Κατηγορούμενος δεν δώσει ικανοποιητική εξήγηση στο Δικαστήριο θα μπορούσε λογικά να βρεθεί ένοχος της κατηγορίας»¹⁷.

Συνεπώς, ο βαθμός απόδειξης που πρέπει να καταδειχθεί στο στάδιο αυτό δεν είναι όσο αυστηρός επιτάσσει το Σύνταγμα¹⁸, αλλά είναι να παρουσιαστεί αξιόπιστη μαρτυρία από την οποία δύναται να δημιουργηθεί εκ πρώτης όψεως ενοχή¹⁹. Πιο πρόσφατα, στις υποθέσεις Ανδρέα Δράκου κ.ά.²⁰, οι οποίες αφορούσαν πτώση αεροσκάφους, το Ανώτατο Δικαστήριο επανέλαβε τις αρχές που διέπουν το ζήτημα που εξετάζουμε και αφού τις αξιολόγησε στο πλαίσιο της απόφασης του Πρωτόδικου Δικαστηρίου, το οποίο απέρριψε την υπόθεση λόγω αδυναμίας της μαρτυρίας, διέταξε την επανεκδίκαση της υπόθεσης από άλλο Κακουργιοδικείο²¹. Το σκεπτικό του Ανωτάτου Δικαστηρίου περικλείεται σε μια ερώτηση και μόνο, η διαπίστωση του Πρωτόδικου Δικαστηρίου περί γεγονότων που οδήγησαν στην πτώση του αεροσκάφους ενέπιπτε στην αξιολόγηση μαρτυρίας ή/και νομικού σημείου ή ενέπιπτε στα πλαίσια της αντικειμενικής θεώρησης της μαρτυρίας, ούτως ώστε να επιτρέψει στο Πρωτόδικο Δικαστήριο να απορρίψει την υπόθεση²².

III. Αποτελεί Πρόβλημα ή Λύση;

Η απάντηση στην ερώτηση κατά πόσο η εξέταση εκ πρώτης όψεως υπόθεσης αποτελεί πρόβλημα ή λύση, σαφώς και δεν είναι απλή. Αφού το Δικαστήριο έχει υποχρέωση, όπως ανωτέρω αναλύθηκε, να ελέγξει κατά πόσο τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος έχουν αποδειχθεί, τότε θα πρέπει να εξετάσει τη μαρτυρία. Για παράδειγμα, αν το αδίκημα για το οποίο κατηγορείται ο Κατηγορούμενος είναι το αδίκημα της πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης²³ και οι μάρτυρες της Κατηγορούσας Αρχής δεν αναφέρουν σε κανένα σημείο της μαρτυρίας τους ότι υπέστη σωματική βλάβη ο Παραπονούμενος ή δεν προσκομιστεί κατάλληλο ιατρικό πιστοποιητικό, τότε το Δικαστήριο λογικά θα απαλλάξει τον Κατηγορούμενο από το στάδιο της εκ πρώτης όψεως υπόθεσης, γιατί για να αποδειχθεί το αδίκημα το θύμα πρέπει να έχει υποστεί σωματική βλάβη. Έτσι, το Δικαστήριο δεν αξιολογεί στην ουσία της τη μαρτυρία.

Το δεύτερο και δυσκολότερο σημείο που πρέπει να ελέγξει το Δικαστήριο είναι κατά πόσο η μαρτυρία αυτή είναι αντινομική ή στερείται πειστικότητας ή είναι εμφανώς αναξιόπιστη σε τέτοιο βαθμό που κανένα λογικό Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασιστεί σε αυτή για να καταδικάσει τον Κατηγορούμενο²⁴. Θεωρητικά, το Δικαστήριο βλέποντας τη μαρτυρία πρέπει να εντοπίσει τέτοια σημεία που να δείχνουν είτε προς την οδό της κλήσης σε απολογία είτε προς την οδό της αθώωσης. Η εύκολη λύση θα ήταν, ασφαλώς, να καλούνται όλοι οι Κατηγορούμενοι σε απολογία, αφού το Δικαστήριο θα μπορούσε απλώς να αποφασίζει ότι δεν μπορεί να εισέλθει σε σημεία της μαρτυρίας, αφού αυτό θα σήμαινε αξιολόγησή της. Από την άλλη, αν δεν δει τη μαρτυρία, πως θα αποφασίσει αν αυτή είναι αρκετά ισχυρή στην ουσία της²⁵, ούτως ώστε να δικαιολογείται η κλήση του Κατηγορούμενου σε απολογία;

Το στάδιο της «εκ πρώτης όψεως» αποτελεί θεμέλιο λίθο, όχι μόνο για την ορθή αλλά και για τη γρήγορη απονομή της δικαιοσύνης, και δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πρόβλημα. Αντίθετα, αναλογιζόμενοι τον όγκο υποθέσεων που πρέπει να διεκπεραιώσουν τα Δικαστήρια εντός εύλογου χρόνου, το στάδιο αυτό μπορεί να απλοποιήσει τις διαδικασίες και να τις επισπεύσει, αφού πολλές φορές υποθέσεις, χωρίς βεβαίως τούτο να είναι απόλυτο, θα μπορούσαν να απορριφθούν λόγω αδυναμίας της μαρτυρίας χωρίς να χρειάζεται να αναλώνεται τόσος χρόνος στην εκδίκαση τους και έτσι να αποτελέσει κάποιας μορφής λύση. Χρειάζεται, λοιπόν, μεταρρύθμιση του νόμου ή αναθεώρηση της νομολογίας; Το κριτήριο του Δικαστηρίου πρέπει να μετατραπεί από αντικειμενικό σε υποκειμενικό; Αν επιτρεπόταν στο Δικαστήριο να δει την πραγματική ουσία της μαρτυρίας θα σήμαινε ότι, στην περίπτωση που στοιχειοθετείται εκ πρώτης όψεως υπόθεση, θα αποφάσιζε για την ενοχή του Κατηγορούμενου πριν τον ακούσει, άρα θα παραβιαζόταν Συνταγματικό Δικαίωμα²⁶;

Συνεπώς, το έργο του κάθε Δικαστηρίου ως προς τη μαρτυρία είναι δύσκολο από τη στιγμή που καλείται να προσεγγίσει επιφανειακά ή καλύτερα στην όψη του, κάτι το οποίο όμως είναι ολοκληρωμένο ενώπιον του, αφού η υπόθεση δεν έχει ολοκληρωθεί. Όπως έχει αναφερθεί, το Δικαστήριο θα προσεγγίσει τη μαρτυρία με τον τρόπο που θα την προσέγγιζε κάθε λογικό Δικαστήριο και όχι όπως θα την προσέγγιζε ο ίδιος ο Δικαστής, δηλαδή υποκειμενικά²⁷. Στην Kallenos²⁸ όμως το Ανώτατο Δικαστήριο έδωσε σημασία όχι μόνο στην ποσότητα της μαρτυρίας που προσκόμισε η Κατηγορούσα Αρχή αλλά και στην ποιότητα και επάρκειά της. Άρα, λοιπόν, εγκαταλείπεται πλέον η εν λόγω αρχή και το Δικαστήριο δύναται να απορρίψει οποιαδήποτε εισήγηση απαλλαγής Κατηγορούμενου στο στάδιο τούτο, εφόσον αυτή άπτεται της μαρτυρίας, ή μήπως επιβεβαιώνεται η αρχή στη βάση του ότι η «εσωτερική» ποιότητα και επάρκεια μπορεί να εντοπιστεί με μια ανάγνωση και μόνο;

Για να γίνει πιο κατανοητό, παραπέμποντας στο προηγουμένως δοθέν αδίκημα της πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης²⁹, ο Παραπονούμενος λέει ότι ο Κατηγορούμενος τον κτύπησε με ρόπαλο. Ο Αστυφύλακας που έκανε τη σύλληψη λέει ότι δεν βρήκε ρόπαλο στην κατοχή του Κατηγορούμενου. Ακολούθως, αυτόπτης μάρτυρας λέει ότι είδε τον Κατηγορούμενο να απομακρύνεται από το θύμα κρατώντας ένα ρόπαλο. Είναι αυτό επαρκές για να κληθεί σε απολογία ο Κατηγορούμενος; Αν ο αυτόπτης μάρτυρας έλεγε ότι είδε τον Κατηγορούμενο να κτυπά με το χέρι του το θύμα θα άλλαζε κάτι; Ενδεχομένως όχι, αφού ο αυτόπτης μάρτυρας μπορεί να μην πρόλαβε τη σκηνή από την αρχή ή να μην την είδε ολόκληρη. Αν ο Παραπονούμενος ενώπιον του Δικαστηρίου έλεγε ότι ο Κατηγορούμενος τον κτύπησε με τα χέρια ενώ στην Αστυνομία ανέφερε ότι τον κτύπησε με ρόπαλο θα άλλαζε κάτι; Θα έχανε δηλαδή την ποιότητα της η μαρτυρία του; Ενδεχομένως ναι.

Εδώ έγκειται όμως και η σπουδαιότητα του ρόλου του Δικαστή. Αυτός παρακολουθεί τη διαδικασία και αυτός θα αξιολογήσει τους μάρτυρες³⁰. Αν οι μάρτυρες ψεύδονται εμφανώς, τότε, η μαρτυρία αποδυναμώνεται σε σημείο που αδυνατεί και είναι ανάγκη να εισέλθει το Δικαστήριο στην ανάλυσή της. Όσον αφορά το ζήτημα της επάρκειας της μαρτυρίας, το έργο του Δικαστηρίου θεωρητικά γίνεται ευκολότερο. Για παράδειγμα, αν ο Κατηγορούμενος κατηγορείται ότι έκλεψε ζώα από μια φάρμα³¹ και δεν υπάρχει κάποιος μάρτυρας που να τον τοποθετεί στη σκηνή, ασφαλώς και η μαρτυρία δεν επαρκεί.

IV. Πρακτικά

Μέχρι το στάδιο αυτό, έχοντας αναλύσει τις θεωρητικές αρχές δίνοντας ταυτόχρονα κάποια παραδείγματα, είναι απαραίτητο να δούμε τι ισχύει πρακτικά. Επί της πράξεως, λοιπόν, όλα θα εξαρτηθούν από τον τρόπο που θα παρουσιάσει η Κατηγορούσα Αρχή την υπόθεσή της, τον τρόπο που θα καταθέσουν οι μάρτυρες και πως θα απαντούν στις ερωτήσεις της Υπεράσπισης. Ας μην λησμονούμε ότι το βάρος απόδειξης της υπόθεσης στο στάδιο αυτό δεν είναι το ίδιο αυστηρό³² και ότι το Δικαστήριο θα αξιολογήσει αυτό που έχει μπροστά του³³.

Μια υπόθεση μπορεί να κριθεί στις λεπτομέρειες αφού ο χρυσός κανόνας του Ποινικού Δικαίου ότι η παραμικρή αμφιβολία συνεπάγεται αθώωση δεν γίνεται να παρακαμφθεί³⁴. Η αμφιβολία μπορεί να γεννηθεί στο Δικαστήριο ανά πάσα στιγμή. Το Δικαστήριο, ακόμη, μπορεί να διαμορφώσει την άποψη ή να υποψιάζεται ότι ο Κατηγορούμενος είναι ένοχος, αλλά να μην μπορεί να τον καταδικάσει επειδή η μαρτυρία ενώπιον του δεν είναι επαρκής³⁵. Σε ότι αφορά την «εκ πρώτης όψεως υπόθεση» το Δικαστήριο ίσως να χρειάζεται την εξήγηση ή καλύτερα την εκδοχή της Υπεράσπισης για να καταλήξει σε ασφαλή υπεράσπιση. Αυτό ίσως να έρχεται σε σύγκρουση με την αρχή ότι ο Κατηγορούμενος δεν θα καλύψει τα κενά της Κατηγορούσας Αρχής, κάτι που ωστόσο ίσως να δικαιώσει πλήρως τον Κατηγορούμενο. Με το να κληθεί σε απολογία ο Κατηγορούμενος σε καμία περίπτωση σημαίνει ότι θα κριθεί ένοχος. Στο σημείο αυτό διαφαίνεται και η σημαντικότητα του ρόλου που έχει να διαδραματίσει ο Δικηγόρος Υπεράσπισης.

V. Καταληκτικά

Η απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης και οι κανόνες της είναι ένα καίριο στάδιο της Ποινικής Διαδικασίας το οποίο συνεχώς εξελίσσεται και μεταλλάσσεται. Οι αρχές που τη διέπουν μπορούν να ερμηνευθούν ή/και να εφαρμοστούν ποικιλοτρόπως, καθώς πρόκειται για σημαντικότερο κομμάτι της διαδικασίας, τόσο περίπλοκο και συνάμα τόσο απλό, άλλοτε ίσως πρόβλημα και ενίοτε λύση. Ενδεχομένως να χρειάζεται να ενταχθεί στο πλαίσιο της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου ή να πρέπει να γίνεται υποχρεωτικά. Ο νόμος δίνει το δικαίωμα στην Υπεράσπιση να εγείρει το ζήτημα, στην πράξη όμως το Δικαστήριο μπορεί να το εγείρει αυτεπάγγελτα, χωρίς να έχει γίνει εισήγηση από την Υπεράσπιση³⁶. Κλείνοντας, αξίζει να υπογραμμιστεί ότι η διαδικασία αυτή δεν πρέπει να χάσει το χαρακτήρα της και επιβάλλεται να της δίνεται η πρέπουσα βαρύτητα, τόσο από το Δικαστήριο όσο και από τους Δικηγόρους.

---

¹ Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος (Κεφ. 155), α 74(1)(β).

² Στην Αγγλία υπήρξαν προσπάθειες όπως τέτοια εισήγηση μπορεί να γίνεται κατά την διάρκεια της παρουσίας της Υπεράσπισης ή και στο τέλος της, βλ. σχετικά: Archbold Criminal Pleading, *Evidence and Practice* (Sweet and Maxwell 2004) 440.

³ Κεφ. 155, α 37.

⁴ Κεφ. 155, α 67.

- ⁵ Η ποινική δίκη όμως αρχίζει από την ημέρα που ο ύποπτος έρχεται αντιμέτωπος με το γεγονός ότι λαμβάνονται μέτρα δίωξης εναντίον του, βλ. σχετικά: Τάκης Ηλιάδης, Νικόλας Γ Σάντης, *Το Δίκαιο της Δημοκρατίας – Δικονομικές και Ουσιαστικές Πτυχές* (1^η εκδ., Hippasus Publishing 2014) 54.
- ⁶ Το Σύντάγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας (Σύνταγμα), α 12(4).
- ⁷ *Ντίνος Λοΐζου ν Αστνομίας* (1989) 2 ΑΑΔ 363, 365.
- ⁸ *Τούμπας ν Δημοκρατίας* (1984) 2 CLR 110, 113.
- ⁹ Ηλιάδης, Σάντης (n 5) 177-85.
- ¹⁰ *Ιακώβου ν Δημοκρατίας* (1991) 2 ΑΑΔ 211, 218.
- ¹¹ *Αζΐνας ν Δημοκρατίας* (1981) 2 CLR 9.
- ¹² Practice Note of the Divisional Court of the Queen's Bench Division of the High Court of England (1962), 1 [All ER] 448.
- ¹³ *Τούμπας ν Δημοκρατίας* (n 8) 52-64.
- ¹⁴ *Ευγένιος Παναγιώτου ν Αστνομίας* (2000) 2 ΑΑΔ 191, 197.
- ¹⁵ *Γενικός Εισαγγελέας ν Στέφανος Χριστοδούλου* (1990) 2 ΑΑΔ 133, 145.
- ¹⁶ *Γενικός Εισαγγελέας ν Κουννίδη* (1993) 2 ΑΑΔ 82, 86-87.
- ¹⁷ *ibid.*
- ¹⁸ Σε αντίθεση με το άρθρο 74 (1) (β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου (Κεφ. 155), το άρθρο 12 (4) του Συντάγματος είναι απόλυτο. Το ερώτημα που εγείρεται συγκρίνοντας τα δύο είναι κατά πόσο με την απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης αγγίζονται τα όρια του ουδείς ένοχος μέχρι απόδειξης του αντίθετου που επιτάσσει το Σύνταγμα.
- ¹⁹ *Γενικός Εισαγγελέας ν Ενστάθιου Θεοδώρου* (2002) 2 ΑΑΔ 9, 17.
- ²⁰ *Γενικός Εισαγγελέας ν Ανδρέα Δράκου κά* (2012) 2 ΑΑΔ 851.
- ²¹ *ibid* 901.
- ²² Ante 8
- ²³ Ποινικός Κώδικας (Κεφ. 154), α 231.
- ²⁴ Ante 8
- ²⁵ Ante 12, σελ. 86-87
- ²⁶ Σύνταγμα, α 30.
- ²⁷ *Ιακώβου ν Δημοκρατίας* (n 10).
- ²⁸ *The Police ν Kallenos* (1980) 1 JSC 145.
- ²⁹ *supra* (n 18).
- ³⁰ *Ζαβρού ν Χαραλάμπους* (1996) 1 ΑΑΔ 447; *Καρεκλά ν Κλεάνθους* (1997) 1 ΑΑΔ 1199; *Αθανασίου και άλλος ν Κουνούνη* (1997) 1 ΑΑΔ 614; *Παύλου ν Αστνομίας* (1998) 2 ΑΑΔ 68; *Ομήρου ν Δημοκρατίας* (2001) 2 ΑΑΔ 506, 530; *Γενικός Εισαγγελέας ν Μανώλη* (1995) 1 ΑΑΔ 207.
- ³¹ Κεφ. 154, α 265.
- ³² *Ευγένιος Παναγιώτου ν Αστνομίας* (n 14).
- ³³ Κώστας Ηλία Σατολιάς, *Στοιχεία Ποινικού Δίκαιου και Δικονομίας – Μια αναλυτική προσέγγιση* (1^η έκδ., 2013) 404.
- ³⁴ Σύνταγμα, α 12(4).
- ³⁵ *Paul Frank Ayres ν The Republic* (1971) 2 CLR 16.
- ³⁶ Ηλιάδης, Σάντης (n 5) 190.